

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 25736/2024
20.11.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ, обоје из ..., чији је заједнички пуномоћник Зоран Ивановић, адвокат из ..., против тужених ВВ, ГГ и ДД, све из ..., чији је заједнички пуномоћник Драган Чолић, адвокат из ..., ради смањења завештања због повреде нужног дела и исплате, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1871/24 од 14.08.2024. године, у седници одржаној 20.11.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1871/24 од 14.08.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1871/24 од 14.08.2024. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужених за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 5871/2023 од 08.12.2023. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим су тужиоци тражили да суд утврди да је оставилац ЂЂ, бивши из ..., својим писменим завештањем сачињеним дана 15.10.2006. године у ..., а проглашеним на записнику у оставинском поступку бр. О 5540/20 дана 12.04.2011. године пред Основним судом у Новом Саду повредио право тужилаца на нужни законски наследни део на заоставштини оставиоца јер је своју имовину обухваћену овим завештањем, $\frac{1}{2}$ дела породичне стамбене зграде у Београду у улици ... бр. ..., саграђене на парцели бр. ..., са правом коришћења градског грађевинског земљишта у $\frac{1}{2}$ дела, уписано у ЛН број .. КО Палилула, оставио у наслеђе пок. ЕЕ, правном претходнику тужених, те да се одреди да се врши редукација овог завештања и да се због повреде нужног дела тужилаца обавежу тужени да солидарно исплате сваком тужиоцу по 1.998.690,00 динара на име новчане противвредности њихових нужних наследних делова, све са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате, као и да им накнаде трошкове парничног поступка са законском затезном каматом од дана извршности пресуде од исплате. Ставом другим изреке,

обавезани су тужиоци да туженима накнаде трошкове парничног поступка у износу од 401.300,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 1871/24 од 14.08.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужилаца, док је усвојена жалба тужених и првостепена пресуда је преиначена у делу одлуке о трошковима поступка тако што је обавеза тужилаца повишена на износ од 657.800,00 динара, док је у преосталом побијаном делу првостепена пресуда потврђена. Ставом другим изреке, обавезани су тужиоци да туженима накнаде трошкове жалбеног поступка у износу од 270.000,00 динара. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужилаца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиоци су благовремено изјавили ревизију због погрешне примене материјалног права, с позивом на члан 404. Закона о парничном поступку.

Тужене су поднеле одговор на ревизију тужилаца, са захтевом за накнаду трошкова поводом његовог састава.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23, у даљем тексту: ЗПП), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако Врховни суд оцени да је потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу или дати ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. истог члана, о дозвољености и основаности те ревизије одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

У конкретном случају, нижестепени судови су применом одредби члана 58. и 59. Закона о наслеђивању и одредби члана 381. до 384. и 387. до 392. Закона о облигационим односима закључили да је основан приговор застарелости потраживања тужилаца према туженима по основу исплате новчане противвредности због повреде права на нужни наследни део у ситуацији када је утврђено да је завештање (којим је према тврдњама тужилаца повређено њихово право на нужни наследни део) проглашено на рочишту одражном 12.04.2011. године у оставинском поступку иза пок. ЂЂ, а тек на рочишту одржаном у истом том поступку 19.02.2020. године је тужилац АА, син оставиоца, дао изјаву да се прихвата наслеђа које му по тестаменту припада иза покојног оца и поставио је захтев за редукацију тестаменталног располагања ради намирења његовог нужног дела, који је определио као облигационо-правни захтев од 3.000.000,00 динара, док је изјаву исте садржине дао и тужилац ББ у писаној овереној форми 07.10.2019. године, коју је допунио 09.07.2020. године захтевом за редукацију тестаменталног располагања постављајући такође облигационо-правни захтев за исплату нужног наследног дела од 3.000.000,00 динара. Како је у конкретном случају од дана проглашења завештања па до истакнутих захтева тужилаца као нужних наследника у оставинском поступку да им је завештањем повређен нужни део и да захтевају редукацију завештања, као и до подношења тужбе у овој парници (25.12.2020. године) протекло више од три године, нижестепени судови су из тог разлога одбили тужбени захтев као неоснован. По оцени Врховног суда, нема места одлучивању о посебној ревизији тужилаца ради новог тумачења права у вези истакнутог приговора застарелости потраживања, нити постоји потреба за разматрањем правних питања од

општег интереса или у интересу равноправности грађана. Такође, не постоји ни потреба да се одлучује о посебној ревизији ради уједначавања судске праксе јер тужиоци уз ревизију нису доставили, нити су се позвали на супротне правноснажне одлуке из којих би произилазило да су судови на другачији начин одлучивали о приговору застарелости у битно сличној чињенично-правној ситуацији, односно да су трогодишњи рок рачунали тек од правноснажности пресуде којом је одбијен тужени захтев ради поништаја завештања у ситуацији када су законске одредбе члана 58. и 59. Закона о наслеђивању потпуно јасне у погледу одређења да рок од три године почиње да тече од дана проглашења завештања.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу члана 404. став 2. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради смањења завештања због повреде нужног дела и исплате у овој парници понета је 25.12.2020. године и тужиоци су појединачно тражили по 1.998.690,00 динара на име новчане противвредности њиховог нужног наследног дела.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору ради утврђења и новчаног потраживања у коме вредност предмета спора за сваког тужиоца појединачно, који су формални супарничари, не прелази законом прописани новчани цензус за дозвољеност ревизије по члану 403. став 3. ЗПП, то је Врховни суд нашао да је ревизија тужилаца недозвољена.

Из тог разлога, Врховни суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

Како састав одговора на ревизију није трошак који је био неопходан туженима за вођење ове парнице, то је применом члана 154. став 1. у вези члана 165. став 1. ЗПП одлучено као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

**За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**